

Italský
HŘÍCH

MON COUCOU

Přitažlivost mafie!

Italský hřích

Mon CouCou

Jen ve velkém se vyplatí krást...

Varování:

Mafiánské prvky zakomponované do celé série se běžně praktikují. Cílem díla je otevřít oči. Postupně odhalíte násilí, různé zvrácenosti, moderní prvky gangsterů a mnoho dalšího. Obsahuje explicitní prvky a BDSM praktiky.

Celý příběh je smyšlený.

Kdo nezačne, neskončí.
Chi non comincia non finisce.
Italské přísloví

Říkonín, 2024
Nakladatelství © SOLIS, 2024

Vydalo v roce 2024 nakladatelství Solis,
Říkonín 22, obec Říkonín
web: <http://www.solis-nakladatelstvi.cz>,
e-mail: nakladatelstvi.solis@email.cz
jako celkově 44. a 1. elektronickou publikaci
v edici SOLIS, první elektronické vydání.

Autor © Mon CouCou
Obálka a grafika © J.Polc

Solisky: @Nicol_Keith_e_autor
@Misha_cte_eroticke.romany
@Moniska_rada_cte
@cas_s_knihami
@Tereza_and_her_life

Veškerá práva vyhrazena.
Tato kniha ani jakákoli její část nesmí
být kopírována či jiným způsobem rozšiřována
bez výslovného povolení nakladatele.

ISBN 978-80-88652-25-0 (PDF)
ISBN 978-80-88652-26-7 (epub)
ISBN 978-80-88652-27-4 (Mobi)

Autorka se vzdává svého honoráře na dobrou věc. Vybrala dvě patronky – obě jménem Tereza.

Koupí knihy tak přispějete na vybrané dětské domovy v České republice a pomůžete vybudovat útulek pro opuštěná zvířata.

Více informací najdete v příloženém QR kódu:

@Nadace_Terezy_Maxove

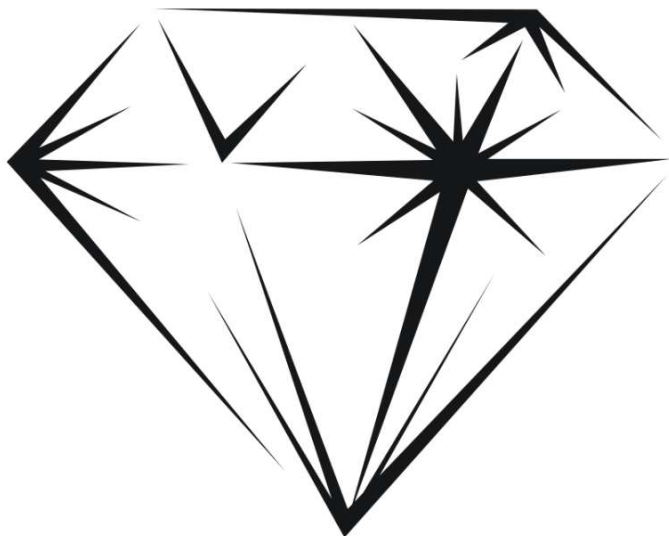
Protože Tereza je patronkou dětských domovů v České republice. A zvolila jsem tuto cestu, protože JEHO sourozenci nejsou právně volné...

@Zlomatka_v_Italii

Protože sama, jako jedinec, tento anděl rozjíždí útulek pro zatoulaná zvířata. Občané ČR milují zvířata, patříme na špičku mezi chovatele. Podporujeme útulky. Tak proč toto nenaučit i v jiných státech. A Tereza dokazuje, že změnit můžeme svět i sami...

**Věnováno všem čtenářům,
i těm, které mám ráda...**

Anotace Italský hřích

Cennosti. Šperky. Diamanty. Luxusní vozy. To je moje!
Jednoho dne jsme dostali do hledačku sbírku veteránů.

Prý toho má ten mafián víc.

Chci to!

Jsem zatraceně dobrá zlodějka.

A společně s mým gangem zvládneme ukrást všechno.

Alespoň takto jsem dlouho vnímala svoji roli v týmu.

Při obhlídce menší akce, než vlezeme k tomu prachatému Cortadovi, jsem se ale vloupala tam, kam jsem asi neměla. Uslyšela jsem nebezpečné vrčení a pak už jen povel: „Výbuch!“

Všechno se posralo. Nenávidím ho!

Mafiánský díl ze strany zlodějského gangu.

Díl 2.4 ze série „Přitažlivost mafie!“, naposledy s vykřičníkem !

Playlist

DON OMAR - DANZA KUDURO - FAST AND FURIOUS

DUA LIPA - HOUDINI

KLERGY - AND SO IT BEGINS

TAYLOR SWIFT - BLANK SPACE

SHAKIRA - CAN'T REMEMBER TO FORGET YOU

MIDDLE OF THE NIGHT - ELLEY DUHÉ

RIHANNA - BREAKING DISHES

PANIC! AT THE DISCO - HOUSE OF MEMORIES

SIA - COURAGE TO CHANGE

IMAGINE DRAGONS - WARRIORS

GNASH OLIVIA O'BRIAN - I HATE U, I LOVE U

ICONA POP, CHARLIE XCX - I LOVE IT

TWO FEET - LOVE IS A BITCH

AC/DC - BACK IN BLACK

ELLIE GOULDING - LOVE ME LIKE YOU DO

HARRY STYLES - AS IT WAS

ROXETTE - IT MUST HAVE BEEN LOVE

Prolog

VERONICA

Podobali jsme se víc, než jsem si chtěla připustit.

Prošla si peklem. Stala se obětí pro objetí milovaných. Tehdy jsem si nepřipouštěla, že hrůzné následky Kolumbijského bordelu mě mohly pronásledovat po celý život.

Stala se mojí nedílnou součástí, která mě posunovala dál. Mé mladší já jsem vnímala jinak. Ty nedozírné následky mafie se nedaly vymazat ze života. Pochopila jsem, že zapomenout nebylo řešení. Ivi mě dostal z nejhoršího. Vdechl do mě život pro mé budoucí poslání. Domerico byl muž, který mi pomohl vyléčit se z bolesti. Díky němu jsem přijala i uzavřela minulost. Byl mojí předehrou k Orzemu. Muž, bývalý gigolo. Jen ten měl pochopení. A vycítil, že je mojí spřízněnou duší snad od začátku. Uměl naslouchat srdcem. Já se zamilovala už dávno.

Nebezpečí z podsvětí číhalo všude. A ochránit naši budoucnost před drsným, krutým a reálným životem tam venku je prioritou.

ORZE

„Udělej něco!“ zařvala už zoufale. Z nemocnice ji vrátili domů. Teplou vodu už zkoušela.

Stimulace bradavek nezabrala ani při sexu, a to byl můj těžký kalibr. Jídlo? Ta měla pusu jak z ocele. Chůze? Tanec? Ani žádné babské rady nezabíraly.

„Jak?“ nadhodil jsem ten nejzoufalejší pohled. Živit se ještě jako gigolo, ženský by se slitovaly a rozdávaly by prachy jen za moje psí oči. Jenže ty poslední dny hranici krize překonaly.

Veronica přenášela už druhý týden. Miloval jsem ji. Bezmezně. *Jenže teď je každá hodina boj o přežití.*

„Co já vím. Jsi chlap. Mysli,“ poklekl jsem před ni a chtěl zkusit všechno.

„Vyšťourám ho z tebe...“

„Toto přece nefungovalo,“ fňukla a najednou se zadýchala. Zbystřil jsem.

„Už?“

Sice dříve pracovala na porodním, ale jako prvorodička dost znejistila, než rozhodla, že pojedeme do nemocnice. Zrovna se měnily směny. Na chodbě jsem někoho odchytil. Nevím, jestli sestru nebo lékařku, ale konečně ji napojili na monitor. Veronica se jen zeptala: „Myslíte, že už rodím?“

„No už by snad patřilo, vždyť jste už po sezóně, maminko.“

O hodinu později už mi drtila ruku při porodu. Malý vylezl na tři zatlačení. Když jí ho dali na břicho, tak jen úlevně po velkém finále prohlásila: „Ty vole, to bylo něco!“

Zděšeně jsem koukal, protože takto Veronica nikdy nemluvila.

„Vy jste mi ji zfetovali?“

„I kdepak, já to zvládla bez drog.“

„Ještě uděláme kosmetickou úpravu, ať jste tady příště jako nová.“

„Cože? V životě už mě tady nevidíte. Zasuňte mě rovnou celou.“

„No to ne!“ protestoval jsem pobaveně a pak pohlédl na ty krásná kukadla. Veronica se už jen šťastně culila.

„Hmm. Má zkrabatělý ruce jako já, když dlouho umývám nádoby...“ No ta měla průpovídky.

Po devíti měsících jsem viděl někoho, na koho jsem zatím jenom mluvil. Když jsem Dormyho dostal do rukou, brečel jsem. Jak jsem na něj promluvil, ztichl. Zbystřil, jako by si na můj hlas vzpomněl. Toto patřilo asi k nejsilnějšímu zážitku. Třeba si to namlouvám, ale řekl bych, že už na sále mezi námi vzniklo silné pouto. Opravdu nesku-tečný zážitek.

„Tak maminko, koho uvedeme do rodného listu jako tatínka?“ ze-ptal se lékař a pohlédl na mě...

PRVNÍ ČÁST

Žena za volantem, neustálé nebezpečí.

Donna al volante pericolo costante.

Italské přísloví

Kapitola první

GISELLE

Mým úkolem bylo být na této akci neviditelnou. *Celá ta smetánka je tak zahleděna do sebe, že si ani nevšimnou, jak jsou okradeni.*

„Prosecco?“ nabídla jsem obtloustlému páru aktuálně roznášené občerstvení. Mírné pošťouchnutí je donutilo přemýšlet nad udržením rovnováhy, zatímco jsem štípla klíč od jejich vozu.

„Ach, děkuji,“ poděkovala paní s narůžovělými vlasy. Výjimečně. Jedna z mála, co zareagovala. Většinou si personálu tito pracháči téměř nevšímali.

Fajn. Budu na tebe hodná. Ten brilantový náramek ti nechám.

Anebo ne. Jinak! Budu tady chvíli za hvězdu.

„Počkat, něco máte ve vlasech!“ Rty se mi zavlnily do profesionálního úsměvu a lehce jí jeden vlas vytrhla, abych ji rozptýlila. „Není toto vašeho manžela? Měl by být opatrnější.“ Houkala jsem nad její hlavou švýcarskými hodinkami. Sice byly zlaté, ale nenosila by je ani holubice na střeše, ani mezi borovicemi. Absolutně nevkusné.

„Jak? No páni,“ zajásali nad mým umem. Obdivně si prošeďivěly muž v drahém napasovaném obleku vzal hodinky zpět. „Děkuji, slečno!“

„Za málo, měl byste si na své věci dávat větší pozor!“ upozornila jsem je, mrkla pravým okem a zaplula do davu. I s náramkem.

Pardon. Pojišťovna ti jistě uhradí celý majlant.

„Ty s těmi triky nepřestaneš, Gis...“ smál se mi hlas v uchu.

„Sklapni!“

Dostali jsme všechno, co jsme chtěli.

Jo! Kouzlit mě naučil můj táta. Ve zlodějské branži se prý tato moje přednost hodila. Uměla jsem dokonale odvést pozornost při krádeži jednoduchou iluzí a nenápadně tak posbírat klíče. Proto jsem se stala krkem naší bandy. Moje metody fungovaly. Zbytečně se neponičil lak nebo nerozbilo okno při nešikovném vloupání. Taková poškození jsou jen zbytečné komplikace. Utíkal nám tak čas. Zbytečné komplikace.

Mechanici nadávali, jak Italská tchýně s neoblíbenou snachou. Navíc, s klíčky měl vůz větší cenu.

Proploovala jsem mezi vzrostlými palmami v obřích květináčích. Nastal čas zmizet. Odhodila jsem bílou zástěru, sundala červenou paruku, lehce si pročechrala vlasy a dostala se nenápadně ven k parkovišti, aniž by si mě místní zaměstnanci všimli.

„Máš?“ Poněkud netrpělivě po mně mrknul jeden z partáků, kterého jsem v uchu neslyšela. Tam mi otravoval život jen Walter, vůdce gangu.

„Copak ty o Giselle pochybuješ, kreténe?“ zachraňoval nejapnou otázku kolega. Vytáhla jsem několik klíčů od aut a po jednom je rozhodila celé partě.

„Hmm, Mercedes? Tento se mi fakt líbí,“ zamumlal jeden z partáků a cvakl s klíčem.

„Jaguar?“ Zavrtěl hlavou druhý. „Auto, které si majitel musí koupit dvakrát. Aby soused nepoznal, jak závadový tyto káry jsou. Ale co, prachy z něho budou...“ naslouchala jsem dalším reakcím.

„Na mě jsi hodná. Lamborghini, jo?“ Obdivoval šéfík přiděleného krasavce. Šplhla jsem si u něj, i když na žebříček mých priorit nepatřil. Kluci si rozdávali úkoly, kdo jaký vůz měl odvést. Já zmerčila další hosty večírku, nastal čas odjet.

Na akci však přijížděla limuzína.

To bude asi ten Sicilan, o kterém mluvil velký boss.

O takové obří koráby není zájem, poutaly přílišnou pozornost a na rychlou krádež stavěny nebyly, i když projížďka musela být zážitek. Za to ten vůz, co přijel vzápětí, ten se líbil i mně!

„Gis, neblbni, s tímto odsud nezdrhneme, ten borec má větší ochranku než americký prezident,“ důrazně mě varoval Walter, ovšem ne dost. *Jeho kecy mi jsou fuk.*

„Víš co? Jeďte beze mě, já si tady ještě zmapuji, co by stálo za hřích,“ špitla jsem a nenápadně si zjišťovala, co byl ten borec zač.

„Dobrý den, pane Domerico,“ zaslechla jsem prsatou hostesku vítat muže, dív jí nevyletěl knoflíček z halenky, jak se před ním šponovala.

Aha.

Zamířila jsem ke knize hostů.

„Hledáte něco?“ zaslechla jsem hlas vedoucího zaměstnanců. Nepoznal mě, i když jsem od něj brala ten stříbrný táč se sklenicemi asi před půl hodinkou.

„Jen toalety. Ach! Už je vidím. Děkuji...“ Protočila jsem se tak, abych se zase stala neviditelnou. Na knihu mi stačil letný pohled a věděla jsem podstatné informace.

Na záchodkách jsem si prolustrovala všechno, co mě zajímalo. Jenže adresa se mi nezveřejnila. V rejstříku měl ten mizera adresu kanceláře. Tam se taková auta neschovávala. Dopátrat sídlo této osobnosti už byla pro mě hračka.

Ted' už vím, kdo jsi, Domerico...

Malinko detektivní akce ve správných seznamech. Hračka, co by zvládl každý s průměrným IQ. Po pár kliknutí jsem vypátrala, kde ten frajírek s tím božským Bugatti Bolide žil.

Bože, ten měl ale vkus na auta! Z nuly na 500 prý zrychlí za dvacet sekund.

To auto musím mít! Zkusím jeho sídlo omrknout zítra v noci. S tímto vozem budu doživotní vítěz... Teda kdybych si ho mohla nechat. I tak chci být za hvězdu.

Odplížila jsem se ve štípnuté temně černé Audině z podzemních garáží až neuvěřitelně rychle a beze škod dorazila k mechanikům.

Kradeným vozům kluci vyměnili registrační značky, VIN kódy a vše, co by nám mohlo zlomit vaz. Kluci v autodílně nic nenechali náhodě, jeli tam téměř nonstop přesně podle zavedených rituálů.

Všichni jsme milovali adrenalin. Této vášni v našem prostředí by propadl snad každý. Navíc vzrušení z toho, že se nám celá akce povedla. Dostali jsme se k bezvadným kouskům, které čekala hříšná budoucnost.

Nastal čas setkat se s dalšími zloději a překupníky na akci s vůní benzínu – Závody.

Na 3:15 jsme zorganizovali nelegální akci na okruhu zvané – VŠECHNO NEBO NIC. Předem sjednané místo i čas. Vždy jsme jeli závody podle algoritmičké vzorce, který jsem nosila v hlavě. Byly nebezpečný a poldové by si na nás rádi smlsli. Těm jsme se našťestí uměli vyhýbat. Vždyť se stmelil celý tým. Některé jsme samozřejmě podplatili. Napíchlí jsme se na dálkové kamery i řízení provozu a ten zbytek už jsme snadno ovládli naším umem.

Utkání rychlých vozů se samozřejmě pořádaly i ve městech, ale ty organizovali jinak. Na okruhu mě bavil ten adrenalin, že nevytočím včas zatáčku, nezvládnou předjet soupeře a prohrají těžce ukradený vůz. Nebezpečí bylo jiné, bez příkras, prostě jsme nově ukradené vozy vsadily s druhým gangem nebo drobnými zloději. Jen koně pod kapotou,

nová chuť neozkoušeného modelu, a volná dráha. Žádný rajský plyn, upravené vozy bez spoileru a jinak vymazlené motory. Na to se organizovaly další akce. Když někdo vůz naboural, prostě jsme ho poslali do Německa a tam jej po dlouhých opravách prodali vždy se stejnou pohádkou – MODEL PO NĚMECKÝCH DŮCHODCÍCH, MÁLO NAJETO, NEBOURÁNO. Světe div se – prodáno téměř ve vteřině.

Teď už mně svrběly prsty. Rychlejší gang vyhrál všechno. Absolutně mega zábava. Jenže se zřejmě kdosi pomstil a na mě zbyla fakt pitomá kára.

„Jako s tímto mám jet? Hoši! To nemyslíte vážně!“ klela jsem a snažila se jim dát nenápadně druhou šanci k nápravě. „Si děláte srandu, že jo? Sakra!“ Nemluvila jsem sprostě, ale klela jsem ve velkém. „Francouzi neumí vyrábět dobrá auta. Proč jsme vůbec šlohli Dé-S-ko?“ Nevybavovala jsem si, že bych ukradla klíče od takového krámu. A to jsem měla fotografickou paměť. I proto jsem pro tým tak důležitá.

„Hej, to auto posílá ségra. Není kradený, ale chce lepší, chápeš. Gisselle, jsi výborná řidička, ty z toho krámu vytáhneš maximum,“ mazal mi med kolem huby Walter.

Jasně. Je šéf. Ten o všem rozhoduje. Kruci.

Lokla jsem do sebe čiči kávy. Tak jsem říkala klasickému latěčku. Kdo jiný by si dal větší dávku mléka než my, ženský. A co mně příroda nenadělila do hrudníku, dopřála jsem si do břicha. Povzbudit jsem potřebovala. Cítila jsem se jako vyždímaný hadr uklízečky. Na nohách jsem běhala celý den a usadit se za volant ve mně vyvolávalo zvláštní uspokojení. Hlavně jsem rozdýchávala ten podělaný krám, co se mě pokoušel hypnotizovat k akci.

„Ne, kamaráde. Fakt ti hodně chybí. A nejen v motoru,“ domlouvala jsem modro – bílé káře. Ponižovala jsem v myšlenkách každý záhyb vozu a rozhodně se nechtěla přátelit.

Čas kvapil a všichni nastoupili ke svým luxusním modelům. Jo a já k posměšnému tyranovi, který si pojmenování auto ani nezasloužilo. Úsměv na obličejí mi prostě nenaskočil ani po nastartování motoru.

„Aspoň že nejsi klepač. Nafta patří do kamen...“

Snažila jsem se stůj, co stůj s novým parťákem najít vztah. Elektrické sedadlo jsem si nastavila do sportovní polohy, uchopila volant a na neutrál zabublala motorem.

„Tak se ukaž!“ zařvala jsem našťavaně a rozjela se směrem na autodrom. Hlídači už dávno spali. Klíče k zámkům bran měli hoši dávno

štípnuté. Dojela jsem na značku v tandemu ostatních a šla zmapovat terén.

Žilo to tu ve velkém. Dvounohé slepice se snažily oblbnout frajírky, co závodili. S dokonalým make-upem v takové vrstvě, že na odstranění by potřebovaly dláto. Umělé kilometrové drápy, přišité vlasy a řasy, se kterými by měly při rychlé jízdě co dělat. Co na plat, chlapům se asi líbily.

„Giselle?“ zvolal na mě borec z druhého gangu, a když jsem na něj pohlédla, hvízdnul. „Ještě je čas přejít na naši stranu!“ Jeho nádhera udělala obrovskou bublinu ze žvýkačky a já naznačila prostředníček.

„Tak určitě!“ zamračila jsem se a Walter, který stál hned vedle, si mě majetnický přitáhl k sobě.

„Giselle je naše!“ bránil si území. Dotknul se nenápadně mé zadnice. Pravačkou jsem mu ruku stáhla. A levou rukou prsty zakmitala, abych mu nastavila mantinely.

Takto NE! Kámo...

Vím, že po mně toužil, ale neměl šanci. Vnímala jsem ho jako staršího brácha, kterého jsem nikdy neměla. Kudrnatý, černý vlasy jako půlnoční tuš, prostě vlasy, jaké mívá d'áblík na vánočních pohlednicích, mně osobně spíš rozčilovaly. A děsně mrňavý nos určitě naznačoval malého ptáka.

Ostatně jak se říká – podle nosu poznáš...ehm – velikost, že?

Ale jako šéf nebyl špatný. Naučil mě hodně věcí, než mě oficiálně představil celému gangu, kterému jsem propadla. Párovat jsem se s ním neměla potřebu. Milovala jsem svoji nezávislost i to, že o mně víc nevěděli.

Usadila jsem se, ve zpětném zrcátku si zkontrolovala rtěnku a jen sledovala ostatní závodníky. Srdce mi bušilo snad víc než při orgasmu. Vůz byl v automatu. Na závody fakt debilní, vážně. Prostě krám k ničemu. Přepnula jsem si řízení na manuální režim.

Jakási nádhera v minisukni se prošla před našimi vozy s bílým šátkem nad hlavou. Signalizovala tak začátek souboje. Snažila se rozptýlit ostatní jezdce, ale na mě to neplatilo. Úplný herecký výkon.

Atmosféra houstla.

Zřejmě se ta bloncka pokoušela napodobovat nějaký sexy taneček, ale působila ještě laciněji, než vypadala.

Přesunula jsem řadicí páku do manuálu a nastavila si nohu na pedál.

Prudce zaklonila hlavu a při výstřelu improvizovaně šátek upustila.

Sešlápla jsem plyn a rozjela se na vysoce vytáčený otáčky. První zatáčka, esíčko...

Motor bublal, když se ručička na palubovce dostala do červeného pole.

Snažila jsem se držet uprostřed s ostatními jezdci. Toto auto nemělo ani náhodou na vítězství, ale vypadnout by byl průser. Podřadit, nohu až k zemi, a přidat.

Jenže zvuk motoru se mi vůbec nelíbil. Divně zachrochtal.

„Tak pojď, vytáhnu z tebe maximum!“ Dál jsem se držela ve své ose. Trať jsem moc dobře znala.

„CHRO – CHRUP!“

„Ne! Kruci, to mi nedělej!“ Už jsem viděla cílovou rovinku.

Vůz se mi přepínal do nouzového režimu.

Zpomaloval.

Tak tak jsem projela. Kdybych měla jet další kolo, skončila bych.
Motor je v háji.

„Zvládla jsi to, Gis. Jsi skvělá!“ radoval se Walter.

„Víš co? Jdi do temných míst, kde slunce nesvítí. Ta kára je vážně strašný krám!“ seřvala jsem ho, hodila po něm klíček a nenápadně mu šlohla klíč od jeho BMW motorky. Kouzelnice Hadra. Ani si toho nevšiml.

Kdyby mě neviděl nasedat na jeho mašinu, nevěděl by o krádeži ještě dlouho.

„Hej! Giselle, mašinu NE!“ zařval málem hrdelně.

„Polib mi!“ potutelně jsem se usmála, nastartovala a zmizela. Závodý si už pořešil. Já si musela odpočinout. Cítila jsem, jak na mě padala únava. A já měla stejně plnou hlavu něčeho jiného...

Bugatti Bolide v nebeské modři mě volá... Domico, doufám, že máš tvrdé spaní, protože se mnou se konfrontovat nechceš. Toužím jen po tvé hračce.

Kapitola druhá

GISELLE

Vytočila jsem číslo domů s obrovským knedlíkem v krku. Přestože jsem svoji rodinu milovala ze všeho nejvíc na světě, vznikla mezi námi obrovská propast. Mojí vinou. Zamotala jsem se do vlastní pavučiny lži.

„Ahoj!“ vzal snad po prvním zazvonění telefon malý Eliash. Div jsem se z jeho hlásku nerozklepala. Tak moc mi chyběl!

„Eliashi, zlatíčko, jak se máš?“ Sjela jsem zády po stěně k zemi a zaposlouchala se do dětského smíchu. Dlaní jsem si zacpala ústa, aby neslyšel mé krátké vzlyky.

„Dobře, dostal jsem to autíčko. Je naprosto super!“ básnil o posledním modelu Poršáka na dálkové ovládání nejméně pět minut. Byl tak chytrý. Vše samozřejmě rozšrouboval, aby zjistil, jak fungoval. Kdy přijedeš?“ cítila jsem se po těch slovech, jako bych vypadla z Dancing with the Stars. Potlačila jsem stesk a poslouchala všechno, co ho trápilo.

„Teď mám hodně školy, Eliashi,“ zalhala jsem tak malému klukovi, za což jsem měla určitě své místo v pekle jisté. „Ale přijedu vážně brzy. Dáš mi prosím maminku?“

„Mamiiii!“ zapištěl do telefonu tak hlasitě, až mi ušní bubínek poposkočil.

„Kdo volá?“ zaslechla jsem vzdáleně mámu, jak si přebírala telefon. Kdo jiný by jí taky volal. Zatoulaná dcera.

„Giselle? Co škola?“ nasupila přísně a hned zostra.

„Všechno klape jako po másle, mami. Z brigády ti posílám peníze, teď se mi docela dařilo,“ lhala jsem dál.

Můj útěk z Německa by se dal zařadit na vrchol největšího srágory a ve lžích jsem se doslova topila.

Člověk by neměl lhát těm, které miluje.

Věřili, že studuji v Londýně se stipendiem na prestižní univerzitě s matematicko-chemicko-fyzikálním zaměřením. Chtěla ze mě mít meteoroložku. To byl sen mámy. Prý aby mě nebuzeroval nějaký debilní šéf, jak sama v minulosti poznala. Namísto toho jsem se chytila zločeského gangu a skončila v Itálii, protože se tento sen rozsypal jak domeček z karet jedním špatným rozhodnutím.

„To je dobře, jsem na tebe pyšná. My s Eliashem to tady zvládáme bezvadně, vid’?“ Slyšet preka, jak si u mámy broukal písničku, kterou

jsem mu zpívala ještě v kolébce? Pohlazení na duši. Hned jsem si tu odrhovačku do hlavy nasadila.

„Spinkej, spinkej psé, zavři očka své, zavři svá víčka, dej si šlofička...“

„Ráda jsem vás oba slyšela, ale už musím skončit. Mám toho fakt hodně. Jak to půjde, tak přijedu. Miluji vás!“ Utřela jsem mokré oči a zmáčkla na telefonu červené tlačítko. Pak přes internetové bankovníctví poslala část peněz z prodaných šperků. Prodávat lup za minimum babek v pofiderní zastavárně byla jediná cesta k finančnímu přilepšení, než došla transakce za auta. Neřešili tam naštěstí nikdy původ a já tak mohla domů poslat potřebné prachy.

Pak jsem si znovu přes google maps prohlédla satelitní snímky nemovitosti toho mafiána Domerica, jak jsem si už zjistila.

Jistě toho ten zazobanec bude mít víc, když si jel na takovou akci vozem, který na italské silnice fakt není dělaný.

Oblékla jsem si koženou bundu, popadla klíčky od Walterovi mašiny a vyjela na obhlídku domu.

Cesta k jeho sídlu působila dál, než jsem myslela. Residence byla stranou od civilizace v chráněné části jihu italské Kalábrie, ale na mašině jízda ubíhala naštěstí rychle. Zvolila jsem ideální dopravu nejen v kolonách. Prokličkovala jsem propletené uličky, až se dostala na soukromou silnici rovnou na jeho adresu. Navigace mě dovezla až k vysněnému cíli.

Zdi měřily tak dva metry a ostatný drát měl zřejmě omezit návštěvy nezvaných hostů. U hlavní, uzavřené brány se pohybovali dva rozešpalí vrátní. Pod rouškou tmy mi hrála jejich uspávací nálada do karet. Štípačky vybavená, jsem si našla cestu dovnitř a přelezla plot.

Pozorně jsem si skenovala terén.

Hlídkující snadno příště zabavím. Přece bych tady nenechala tuto nabušenou motorku.

Když jsem viděla za zídku, pochopila jsem, že ke krádeži toho tady bude mnohem víc.

Zaslechla jsem podivné vrčení?

DOMERICO

„Je šťastná. Neboj. Vážně se sblížíjeme...“ vyslovil Orze slova, ze kterých bych asi měl mít radost. *Veronica!* Žena, kterou jsem bez-

mezně miloval a osud nás nezvratně rozdělil, u mého předchozího rivala teď přešla od přátelství k lásce. Drželi jsme se našeho plánu. Protože spolu jsme být nemohli.

Srdce se mi třísťí na milióny kusů. Tolik bych si přál být tady s ní. Být někým jiným. Jenže já jsem Domerico Oppedisano...

„Dobře, jsem rád,“ lhal jsem i sám sobě. „Se mnou by náš společný život zahalila temnota. Situaci jsem tady uklidnil, nikdo po vás nejde. I Colombo je v klidu. Asi si našel jiného nástupce.“ Protřel jsem si dlaní obličej při vzpomínce, jaké peklo by byl schopný rozjet, kdybychom zůstali s Veronicou spolu. „Jen ať je spokojená a v pořádku,“ zdůraznil jsem znovu Orzemu náš společný zájem a pak típnul telefonát. Po rozhovoru s ní jsem se vždycky cítil tak zlomeně. Jen dnes, kdy mi Orze potvrdil, že se doopravdy sblížili... na toto se připravit nedalo.

Musím jít na vzduch.

Měsíc šel do zatmění, navíc se schovával v oparu. Nalil jsem si bourbon a zapálil doutník. V tichosti vrněli jen moji mazlíci, jejichž směrem jsem se díval. Popadl jsem dalekohled a pozoroval mé bezpečné místo.

Spokojeně odpočívali. Atom, mladší tygrík zalehl Jádru, svoji matku. Ta si olizovala tlapy.

Jenže jsem zaslechl podivný zvuk, snad zlomení větve někde na opačné straně pozemku. Netypické šramocení vzbudilo moji pozornost, protože v těch místech nikdo touto dobou nebýval. Zaměřil jsem čočku objektivu a zahlédl tmavě oblečenou siluetu lidské postavy?

„Výbuch!“ automaticky jsem k mým kočkovitým šelmám zavolal povel k útoku. Dodávali mi větší pocit bezpečí než celá armáda vojáků.

GISELLE

Výbuch? Slyšela jsem dobře mužský hlas? O co do háje šlo? Jenže úsměv mi z tváře zmizel, když jsem uslyšela nepřijemný zvuk:

„UA! GRR!“

Bože, ať to není to, co si myslím, že ten zvuk vrnění vydává... Sakra!

Pootočila jsem hlavou na stranu a zahlédla obří šelmu. A za ní druhou! Kruci, tohle se může stát jenom mně... automaticky jsem udělala krok stranou. Strach mi zatemnil mozek. Tepová frekvence odpovídala infarktu, dušička z těla mě opustila a já panikařila.

Zachráni mě bazén, nebo strom?

„Čičí, hodná čičí...“ zašeptala jsem a napřáhla jsem se na větev poblíž. Takovou rychlost by v daném okamžiku nevyvinul ani gepard. Určitě. Jenže tygry bych kouzlem nezblblá.

Oba kocouři se rozeběhli a povyskočili na kmen. Sotva jsem nohy přitáhla výš.

Proč mám tak pitomý nápad? Lézt na strom... Co když vylezou za mnou? Panenko Marie, matko Boží... Zachraň mě!

Do hlavy mi naskočila jediná myšlenka. Modlitba.

„Pomoc,“ zašeptala jsem. „Ppomóoc!“ s hrůzou v očích jsem zvýšila tlumený hlas a vykřikla prosbu o záchranu. „Já ještě nechci umřít...“

„Hirošima!“ přikázal zpozvdálí melodicky mužský hlas.

Počkat! Hirošima? Špatný znamení! Ta přece dopadla fakt blbě. Nebo ne? Hlava mně v ten okamžik úplně vyzkratovala.

Oba tygři s chlupatýma tlapama a drápy delšími, než moje prsty, spolu s obrovskými tesáky slintali nad pomyslnou pečinkou. Mnou.

„Řekl jsem HIROŠIMA!“ znovu zvolal ten mužský, nyní pohádkový hlas. Zachránce. Ten větší se postavil na všechny čtyři, zatímco ten druhý predátor přehazoval ocasem do stran a stále poskakoval.

Třeba si se mnou chtěl jen hrát. Roztrhat mě na cimpr campr, že jo...

Slyšela jsem kroky mým směrem. Oba tygři se koukli na svého pána. Najednou se z nich stali roztomilí kocouři. I za ouškem se nechali podrbat. Svým pánem.

„Já – já... moc děkuji. Málem jsem se počůrala.“

Co málem! Zcela jistě mám mokro v kalhotách. Už chápu, proč jsem na bráně zahlédla tygří symbol. Nešlo jen o erb. Zlatá hlava tygra.

Poněkud neohrabaně jsem se snažila seskočit.

„Tak vloupat se na cizí pozemek, a ještě mi to tady chceš označkovat, dámo? Asi dám znovu povel mému Atomu a Jádru.“

V tu chvíli jsem před ním spadla na zadek.

„Au! Budu tam mít modřinu,“ zakňourala jsem a teprve pak si uvědomila, že jsem stále v nebezpečí. „Prosím, ne!“ Třela jsem si dlaněmi bolavé místo a pozvedla oči směrem na muže, co své šelmy snad navždy zkontrolil. „Měla jsem skočit raději do vody...“ zamumlala jsem pro sebe.

Domerico. Osobně. Ach jo! Gis, vymysli si rychle nějakou pohádku, proč tady jsi...

„Buďte ráda, že jste se bazénu vyhnula. Tygři jsou ve vodě jako žraloci. Teď vážně, mladá dámo, kdo jste a co chcete na mém pozemku? A važte slova, nebo volám policii,“ lomcoval nade mnou přísně rukama.

„Omlouvám se, jsem z Německa. A ta debilní navigace...“

„Ehm. Znovu. Važ slova, mladá Němko!“ zastavil mě ve vymýšlení výmluv.

Jo tak navigace je blbost, to je fakt, ta mě přes zídku nedostala. Ale německý přízvuk mám. O tom žádá...

„Tak jo. Líbíš se mi a chtěla jsem se seznámit,“ postavila jsem se a podívala se mu do očí. Zpříma. Hrdě. A dost přidrzle.

„Ehm. Cože?“ Dával mi znovu prostor na lepší argument, proč jsem na cizím pozemku.

Prstem jsem přejela po jeho paži a pokoušela se flirtovat. Co bylo neuvěřitelného na tom, že bych ho chtěla sbalit? „Zahlédla jsem tě, Domerico, na večírku. Chtěla jsem vědět, co jsi zač. Abych tě jen poznala...“, přešla jsem do osobní konverzace. Zamrkala na něj očima. Působil absolutně imunně, chladný jako led. Jen tupě zíral a poslouchal, jakou kravinu ještě řeknu.

„Co tam máš dál, Němko?“

Ups...

„Jo. Byla to blbost. Totální.“

Na rezignaci se mu koutky rtů malinko pousmály.

„Odvahu máš. O tom žádá. Tak co jsi chtěla ukrást, Němko?“ založil si ruce na hrudi a dál mě přísně pozoroval.

Ted' nebo nikdy.

Sáhla jsem do kapsy kožené bundy pro hvězdný prach kouzelníků. Moje tajná zbraň pro případný průser.

„Co ty jsi za člověka? Chovat tygry? Ti přece patří do přírody!“ snažila jsem se odvést pozornost a prsty nabrala potřebný prášek.

„Neopovažuj se vytáhnout zbraň!“

„Klid. Nemám žádnou zbraň,“ odfrkla jsem si a mrkla na zvěřinec, jestli jsou ode mě v dostatečném bezpečí. Když jsem zmapovala situaci a možný únik mi naskočil v hlavě, zašklebila jsem se na něj a obratně foukla prachem jeho směrem. V tu chvíli jsem vzala nohy na ramena.

DOMERICO

Co to, sakra, bylo? Ta se mi snad zdála. Němky jsou naprosto příšerné a tato dvojnásob. Namyšlená a drzá!

A ještě mi vrazila něco do očí. Kruci, to není možný. Protřel jsem si víčka. Ta divná holka... *je pryč?*

„Abecedo, komunisti!“ zařval jsem z plných plic další povel, tentokrát na moji psí smečku. K útoku.

Zvolat „NACISTI“ by se k Němce sakra hodil, ale to by ji už vážně zabili a já ji chci teď žít. Zatím. Musím zjistit, kdo ji sem poslal. Musí ji okamžitě chytit.

Smečka se radostně rozeběhla k útoku. S mohutným štěkotem běželi směrem pryč z pozemku, za tou zlodějkou. Zase tak mrštná nebyla.

Nebo že by stihla být už tak daleko? Znejistil jsem. „Abecedo, přiveďte tu komunistku,“ zavrčel jsem povel a protíral si dál obličej. Stále jsem měl třpytky všude. Přes to jsem zvědavě koukal jejím směrem. *Co je zač? Vrátní dostanou padáka.*

GISELLE

Běžela jsem, jak nejrychleji dovedla zpět k místu, kudy jsem se sem dostala. Plot, kde jsem přestříhala ostnaté dráty, jsem si zapamatovala velmi dobře. A vzdáleně slyšela štěkot smečky psů. Kruci.

„Hirošima, Hirošima, Hirošimá!“ zkoušela jsem povel, který uklidnil ty roztomilé kočičky. Ale pohon čtyři krát čtyři jsem vážně neměla. Štěkot se blížil.

Neotáčej se! Skoč.

Napřáhla jsem se a vyskočila na zidku. Přitáhla se výš, ale jeden pes se mi zakousl do boty.

„Né, ty boty jsem měla ráda!“ vyklouzla jsem z ní a bota zůstala v tlamě tomu zlému chlupáci ze smečky. Hrdě si odnesl výslužku, zatímco ostatní psi nechutně vrčeli.

„Už mizím. Klid. A nazdar!“ Zamávala jsem na rozrušené potvory a skočila na opačnou stranu. Zvěř se mohla doslova zbláznit.

Jsem snad nějaká Popelka? S jednou botou? Pohádky jsou jen pro děti...

Nasedla jsem na mašinu a sešlápla plyn. Pryč odsud. Tak toto bylo vážně o fous.

*Příště si tak mizerné nápady nech zajít do hlubin oceánu, Giselle
Musím se soustředit na reálné úkoly. Sice krást fakt umím, ale zví-
řata jsou nejlepší spící. Prostě potichu...*

Poražená, unavená a okradena o Conversku, jsem potupně jela zpět domů. Vyspat se z toho. Ano. Nejlepší plán z celého dne – spánek.

Kapitola třetí

GISELLE

Takový trapas! Kruci. Vážně jsem vyvázla jen o chlup. Teda o botu...

Doznívalo ve mně včerejší faux pas u Domerica.

Mnula jsem si spánky a přemýšlela, co s tím, když mi zazvonil buzčák u dveří.

To je určitě Walter. Zase. V poslední době měl loudivou.

Samozřejmě se na displeji objevila známá tvář.

„Umíš se snad i vloupat, tak proč zvoníš?“ sprdla jsem ho místo pozdravu.

„No dovol? Okrádám jen bohaté,“ odporoval Walter a v mžiku vstoupil rovnou do mého malého, pronajatého budoáru.

Posadil se do křesla a nohy položil na stůl, jako by tady byl doma.

„No. Jen si posluž. Takže můžeš jít vysypat koš,“ ironicky jsem zareagovala na jeho nevhodné gesto.

„Až mi dáš zlato, tak ti i uvařím.“ Mlsně si mě prohlížel, stáhl sluneční brýle k nosu a zamrkal. Asi pokus o flirt.

Tak určitě...

„Já věděla, že budeš chtít mašinu zpátky, božinku,“ rýpla jsem si a převedla tak jeho otázku do jiného dvojsmyslu.

„Ale no ták, nebuď labuť a posad' se mi do klína, Gis.“ Chytil mě za ruku a snažil se mě přitáhnout k sobě.

„Tak ty bys mě chtěl ve svém klíně, aha? A na všech čtyřech taky, vid'?“ Hladila jsem ho prstem po strništi. „Víš co? Vsadíme se. Dám ti úkol!“ Olízla jsem si ret a na chvíli jsem se odtáhla. Věděla jsem, že na tuto hru byl jeho mozek slabý.

„Úkol?“ Nažhaveně se na mě podíval a věřil, že by mě přechytračil.

Vytáhla jsem plato vajec a jedno uchopila.

K tomu popadla pánvičku.

Romeo a Julie je můj oblíbený příběh o tom, že když se zamiluji, tak se můžu rovnou zabít. Vím moc dobře, kde chci být...

„Poslouchej. Když mi tady někde a je jedno kde, položíš toto vejce tak, abych jej pánvičkou nerozbila, ošukáš mě. Teď a tady!“ ukázala jsem na opačnou stranu pánvičky.

Dala jsem mu vejce do ruky.

„To je hračka! Otočíš pánvičku. Mám tě! Jdeme píchat, čičo!“ hlasitě se zasmál.

„Žádný takový, nepodváděj. Přemýšlej! Ale jestli vyhraji já, tak ta mašina venku, mi už zůstane...“, mazaně jsem se ušklíbala a ukázala prstem z okna.

Walter se zapřemýšlel a jen dořekl: „Už se svlíkej, pusó!“

Ludwigshafen, na západě Německa

NIRTA

„Je to prý prokleté místo.“

„Nevěřím na pověry. Prostě tehdy to byla jen smůla,“ uzemnil jsem rozhovor s Hassanem.

„Pokud by ale přišli Eliášovi ohně, kdo ví. Abychom na tom neprodělali,“ strašil i Strangia.

Blbost, zastrašovat fyzikálními a úplně neškodnými jevy. Zakroutil jsem hlavou. Ještě že mě měl, z nás dvou jsem ten schopnější. *Náš plán je dokonalý.*

„V dnešní době by spíš někdo škodil účelově. Jsi prostě ten usedlejší, příteli,“ protestoval jsem a zároveň se mu vysmíval. Vzpomínat na tu katastrofu z minulého století... Taková kravina!

Ať si říká, kdo chce, co chce, akci jsme tak posichrovali, že nic jiného než úspěch, nečekám.

Otevřeli jsme další křídlo továrny BASF. Stará chemička byla na pokraji zkázy. Sotva si vydělala na provoz. A Hassan, manžel Strangia dcery Vivien, přišel s geniálním nápadem, který by mohl ovlivnit celou budoucnost populace.

Dnes se konalo slavnostní otevření.

Nabubřele jsme šli přestříhnout symbolické červené pásky.

„Hlavně dbejte předpisů. Při nehodě jednadvacátého září roku 1921 zemřelo téměř šest set lidí. Vybuchlo silo naplněné čtyř a půl tisícem tun hnojiva na bázi síranu i dusičnanu amonného. Ještě třicet kilometrů odtud to mělo tehdy následky! I moje matka pamatovala otřesy,“ lomcoval prstem místní farář. „A zdaleka nešlo o jedinou nehodu. Skoro čtyři tisíce zraněných a přes dvě stě mrtvých jen o dvacet sedm let později,“ zdůrazňoval tehdejší katastrofy.

Ještě aby začínal s těmi dalšími, už mě nebaví. Jedna kulka stačí...

„Ano, ano,“ přidal se starosta města.

Ještě ten tady chyběl. Staré, chlapské drbny. „Jen o jeden den se další katastrofa netrefila do pětiletého výročí exploze z roku 1943. Tři

roky po konci druhé světové války, kdy Ludwigshafen ještě oficiálně patřil do francouzské okupační zóny, tedy v roce 1948, zahřmělo z chemičky potřetí. Dvacátého osmého července explodoval nákladní vagón, ve kterém se nacházelo třicet tun bezbarvého plynu dimethyléteru. S chemičkou musíte opatrně, pánové.“

Hledal jsem způsob, jak se odsud vyparit.

„Těch tragédií tady bylo tolik, že už jsme si to vybrali dopředu, chlapi,“ uzemnil Strangia vyprávění místní smetánky.

Díky bohu.

„Tady pan profesor Seal povede celý tým,“ představil nám Hassan muže, který v oboru patřil mezi velmi žádaný profesionály.

„O všem jsem informován. Jen budeme potřebovat sehnat jisté prvky,“ usmál se na nás šibalsky. Prachy, které dostával, by zlákaly nejednoho člověka.

„Maličkost. Vše zařídíme,“ pokynul jsem a raději se už rozloučil. Podstatné bylo, že jsme projekt rozjeli.

GISELLE

Studovala jsem si podklady k další akci, zatímco Walter zahříval vejce v ruce.

Snad na řešení hádanky nepřijde. Já doufala, že na rozluštění tak jednoduchého kvízu nemá dostatečnou mozkovou kapacitu. Zabedněnec. Fakt s ním spát nechci.

„Takže, jdeme na to?“ vyzvala jsem ho.

Evidentně měl těsno v kalhotách. Určitě tápal. *Tak chytrý není. Je bystrý, přirozeně inteligentní, avšak samotnému se mu v hlavě nic nezapálí.* Na všechno potřeboval lidi.

Já byla svobodná a emancipovaná, jak říkali. Do kalhotek se mi jen tak někdo nedostal...

„Ok.“

Vzala jsem pánvičku a čekala, kam vejce umístí.

Položil mi ho přímo na pánvičku.

Zvesela mi zacukaly koutky. Prudce jsem šklubla pánví tak, že vejce vyletělo do vzduchu. Gravitace dokonala zbytek.

Vajíčko se mu rozpláclo na hlavě.

„Vyhrála jsem. Mašina je má!“

Zakroutila jsem před ním posměšně boky.

„Hej, já mám dvě vejce, chci druhý pokus!“ nasraně si stíral z vlasů sajrajt. „Co chceš vsadit tentokrát?“

Nervózně se porozhlídnul. Pak si sundal hodinky.

„Pravé Rolexky!“

„Tss! Takových si šlohnul!“ protestovala jsem. „Ale když tak toužíš...“ sáhla jsem si do klínu a předstírala vzrušení. Určitě za tento strojek dostanu v zastavárně alespoň dvě kila.

Stejně mě nikdy nedostane.

Už jsem si byla jistá.

„Jo! Gis, ještě! Teď už jsi moje!“ Položil vejce na polštář. „Je logický, že jsem vyhrál, chci vidět sexy striptýz, pus! Polštář je měkký. Vymrdám tě jako nikdy!“ Rozepl si poklopec a pochlubil se svým křovinořezem.

„Právě jsi prohrál!“ Pořádně jsem švihla pánvičkou po polštáři. Vejce se samozřejmě rozbilo.

„Héééj! To je nemožný úkol.“

„Chceš dokázat, že to jde?“ uchechtla jsem se. „Ale půjdeš na tu akci Sicílie se mnou. Tak, jak řeknu já!“ přikázala jsem pobaveně.

„Dobrá, ukaž se!“

Vzala jsem vejce a odnesla do hranatého rohu místnosti.

Pak švihla kulatou pánvičkou...

Walter našťvaně zavřel poklopec.

Prohrál.

Přítom tak snadné zadání. Fakt jednoduchý. Položit vejce kdekoliv do rohu v místnosti tak, aby jej pánev nerozbila. Mohl mě tak snadno dostat. Naštěstí Walterovi mazanost do vínku nenadělili. Nepřišel by snad ani na matematický výpočet pro prvňáky.

Položit vejce do rohu místnosti, kde bude před kulatou pánví chráněna. Do rožku se přece nikdy nedostane. Vejce je pod ochranou zdí.

Mrkla jsem přes okno na mojí zbrusu novou mašinu BMW. Oficiálně byla moje.

Kapitola čtvrtá

DOMERICO

„Jak to, že jste nic o té osobě nezjistili? Za co vás, kurva, platím? K čertu!“ zařval jsem na vedoucího ostrahy, který řešil tu podělanou zlodějku. Měli tak jednoduchý úkol. Absolutní bezpečnost.

Jestli se sem dokázala vloupat obyčejná ženská, co moji nepřátelé?

„Vloupala se přes jižní křídlo. Ostatné dráty tam přerušila. Asi štípačkami. Vybavila se, pane. A stejnou cestou se i vrátila. Áčko dostal její botu, tu jsem vám předal. Nic jiného jsme o ní nezjistili, šéfe,“ až omluvně žmoulal desky, kde měl poznámky k celé zmařené akci, a přitom se klepal jak krysa po hadím jedu. *Musím zvážít novou, spolehlivější ochranu...*

To už já jsem o ní zjistil víc než oni. Němka. Husté obočí. Plavé vlasy. Světlé oči mandlového tvaru. Skoro plochá, drobné postavy. A nos nahoru, mrcha! Nesympatická a neskutečně troufalá.

Že se ale trefila na stejné místo úniku, když měla v patách moji psí abecedu. Pozemek je rozlehlý a ona se zde objevila poprvé.

Co je to za ženskou? V pasti lidi myslí jinak...

„Už jsem učinil patričné kroky. Nic podobného se nestane,“ ujišťoval mě ambiciózní muž z ochranky. Gestem ruky jsem mu naznačil, aby vypadl. Oslintanou Conversku té poběhlice nechal ležet na podeštlce. Nechápu proč. Jako střevicek Popelky. *Mnoho povyku pro absolutní nulu.*

Jediné, co mě zajímalo, bylo, kdo mi ji sem poslal.

Zakroutil jsem hlavou.

„Objevila se tady přece sama. Že by se sem dostala fakt jen omylem?“ vyslovil jsem jen pro sebe myšlenku, kterou přerušily vibrace z mobilu.

Na displeji mi naskočila zpráva od Veronicy:

DĚKUJI ZA DIDI. KÉŽ BYS TADY MOHL BÝT SE MNOU. LÍBÁ, V.

Přiložila mi fotku jejího zlatého koně, jak jej objímala. S úsměvem od ucha k uchu. Vypadala tak šťastně.

Hned mi zlepšila náladu. Nacházela se v bezpečí, a to bylo hlavní. Kdybychom zůstali spolu, už bychom dnes nežili, a to jsem nemohl dopustit. Zakázaná láska takového rozměru, že by si naši nepřátelé

smlsli. Takto se celá situace uklidnila. Já se ponořil do práce, ta mě uklidňovala.

Patří do jiného světa. S gangsterem se spojit po tom, co si prošla Kolumbijským bordelem, prostě nemohla.

TAKY MI CHYBÍŠ. V PŘÍŠTÍM ŽIVOTĚ BUDU TVŮJ HŘEBEC.

Rychle jsem natůkal odpověď. Neměl jsem čas, ještě mě čekalo několik jednání a následující den cesta za Cortadem.

GISELLE

„Máte velice dobré reference z agentury, slečno,“ poklepal propiskou nad mým životopisem manažer týmu Minea. Pak vzal do ruky i Waltrův spis. Dokonale jej zfalšovat, abychom se sem dostali. Toto byla parketa Denise a vážně se jí ty dokumenty povedly.

„Jistě. Z agentury nás sem poslali, abychom hned nastoupili,“ chtěl urychlit vstupní proces Walter.

„Chápu, že jste netrpěliví, ale toto je jiná práce, než jste doposud vykonávali. Oba. Je královsky zaplácena. Mám tady pro vás smlouvy, které budou zavazovat k doživotní mlčenlivosti a navždycky se vám změní pár pravidel. Narovinu. Nevidět! Neslyšet! Nekomentovat!“ kázal manažer a propisku namířil přímo na moji hlavu. Několikrát ji provcikal, až jsem měla nepříjemný pocit, jako by po mně střílel zbraní.

Walterovi se nervozitou rozklepala noha.

„Klid!“ naznačila jsem lehkým gestem dlaní tak, aby si toho nikdo jiný nevšiml.

„Bezpečnostní prověrkou projdeme jak?“ vykoktal ze sebe Walter.

„Tu vyřešíme později. Pro tuto práci, na kterou vás přijímáme, bude takové ověření postačující,“ odpověděl.

„Bude to pro nás hračka. Jde nám jen o práci. Smlouvu jsem přečetla a se všemi body souhlasím. Kde mohu dokumenty podepsat?“ šla jsem rovnou na věc.

„Ještě jste neviděla pokračování.“

Obratem mi zksyl obličej, když ukázal na další dlouhý text.

„Pokračování?“ zopakoval Walter.

„Ve stručnosti. Budete sloužit, jak bude zapotřebí. Uvidíte-li tady někoho souložit...“

Stačí, víc nechci slyšet. Je mi ukradený, kdo tady, co bude dělat. Mám jiné poslání.

„Co to je?“ uchechtla jsem se, abych tuto trapnou konverzaci utnula. Byli tady přece doma a my pro něj měli pracovat. Ne stalkovat. „Prostě řešit jen obsluhu. Neposlouchat cizí rozhovory. Jsem sama, introvert, takže nemám potřebu někomu nic sdílet a slídit zde. A tento rozhovor mi začíná být už dost nepříjemný.“ *Opozice je nejlepší útok.*

„Vidím, že si rozumíme. Všiml jsem si, že jste hodně uzavřena. Zapadnete. Tady je cifra. Peníze vám budou vypláceny týdně. El, Tery, zde prosím podpisy,“ ukázal řádky s naší kolonkou. Jména jsme měli samozřejmě upravena.

Naše přestrojení je dokonalé.

Napila jsem se lehce vody a div nevyprskla celý obsah na složku. Cifra mě ohromila. Takovou částku jsem vážně nečekala.

Kdyby mi krádeže nenesily o fous víc, zůstala bych...

„Páni,“ zakoktal Walter alias Tery, lehce mazaně.

„Jo, toto jsem taky nečekala. Bude radost tady pracovat.“ Pousmála jsem se a zároveň skenovala všechno, co by se mi mohlo hodit do plánu.

„Takže jdeme vás ubytovat. Pan Cortado s paní Céline jsou velmi milí, ale taky opravdu hodně přísní,“ pokračoval dál ve svém výkladu a postupně nám ukazoval část sídla, kde jsme měli začít. Nejvíc mě bavily ty prosklené, nasvícené podlahy, přes které jsem viděla překrásné kousky vozů.

Jak jen je odsud dostaneme?

Museli jsme projít kompletní bezpečnostní prověrkou, abychom našli skuliny ke krádeži. Jenže na tu jsme si museli počkat. Náš zdroj toužil jen po vybraných modelech, ale mně se toho tady líbilo víc. Jak jen to zabezpečení obelstít? Bylo to tady až moc důkladně ošetřené. Hledala jsem závady, které nám nahrají do karet.

Vždycky najdu chyby, které se dají zneužít. V tom jsem nejlepší.

„Budeme moci i někdy ven z této zlaté klece? To víte, abych měla prostor ty prachy utratit,“ rýpla jsem si do mého nového šéfa.

„Jistě. Teď vás čeká týdenní šichta. Budete se vždy po sedmi dnech střídát s druhou směnou. Vás, El, za chvíli představím Tery, ta vám systém vysvětlí. A vy, příteli, v CV máte, že jste manuálně zručný, takže půjdete do montérek. Vzápětí vám budeme doplňovat seznam oprav. Očekávám, že uvidíte i sám, co je třeba natřít, přivrtat, opravit nebo doladit. Kdybyste pociťoval nedostatek práce, tak je možné pomoci zahradníkům. Na tak velkém sídle je vždycky co dělat. Připojte se k chlapům,“ sdělil s patričnou přísností.

Ani jsem netušila, že je manuálně zručný. Kdo ví, jestli mu tam tuto informaci Denis nepřipsala schválně...

Montérky? Zasmála jsem se nenápadně. Po těch značkových outfitech, luxusní kožené soupravě na motorku, nebo vyvážení zadnice v drahých kárách? *To bude pro Waltera příjemná změna.*

Ten zamáčkl slinu. Asi si celou akci představoval jednodušeji. Možná chtěl vyhrát svoje hodinky zpět, ale měl hold smůlu. Ty už jsem zpeněžila.

Konečně jsem si o samotě procházela jednotlivé místnosti. Přidělili mi kód, podle kterého se evidovaly vstupy jednotlivých osob. Špatná zpráva pro nás. Takže nás stoprocentně monitorovali.

Cennosti zaměřovaly kamery téměř všude. Nezahlédla jsem snad jediné hluché místo. *Tady někdo hodně přemýšlel.* Dokonale střežené, nedobytné sídlo.

A abych se někde ocitla úplně sama, to se říct taky nedalo. Sice kolegové působili dobrým dojmem, ale nepřátelili se a vážili slov.

„Neboj, zvykneš si, El,“ sdělila mi postarší žena, zřejmě thajského původu podle jejich rysů a drobné postavy. „Říkají ti El? Já jsem Tawi, drž se mě, postupně ti všechno ukážu. Lidi tady jsou fajn,“ představila se mi přidělená kolegyně od paní Tery, která řídila všechny služební a zásobování.

„Tawi? Zvláštní jméno.“

„Aspoň se dobře pamatuje. El, jen když budou pánové s paní jednat v zasedačce a támhle na terase, tak jim doneseš, co potřebují a hned zmizíš, je ti to jasné? Některé věci je lepší prostě nevědět,“ vysvětlila mi jednoduchá pravidla. Beztak si majitelé dávali bacha na slova, která před personálem vyslovila.

Už jsem byla schopna poskládat celou mapu místa, kde mi umožnili projít. Abychom to tady mohli vykrást, potřebovala jsem se dostat do zázemí. Bude zapotřebí odpojit elektrinu. Sice zde měli i silné agregáty, ale v nouzovém režimu bych mohla upravit kamery.

Jenom se tam dostat...

Naťukala jsem číselný kód.

PŘÍSTUP ODEPŘEN!

„Co tady chcete?“ zavolal na mě mužský hlas.

„Ach. Omlouvám se. Jsem-jsem tu nová...“ zakoktala jsem se a přemýšlela, jakým kouzelnickým trikem odvést pozornost.

„Tady nemáte co dělat!“ zařval naštvane prošedivělý muž.

„Tak to jsem nevěděla. Říkali mi, že si zde mám všechno projít...“
vymlouvala jsem se, zašmátrala dlaněmi a ukázala jednoduchou mikromagii s mincemi. „Není toto vaše?“

Jedna mince, druhá... najednou jsem je rozmnožila na deset... mezi prsty zašmátrala a dala mu pak jednu velikou, čokoládovou. Šibalsky jsem se na něj usmála.

Znepokojeně zíral.

„Šarlatánka?“

„Ne, toto mě naučil táta. Prý takové triky dobře fungují na seznámení. Já jsem El. Proč nesmím za tyto dveře, copak nechcete nějaké pohoštění... třeba?“ zakoulela jsem na něj očima. Moc nebyl zvyklý jednat se ženami, jako jsem já. Řeč těla ho prozradila, lehce se zapotil.

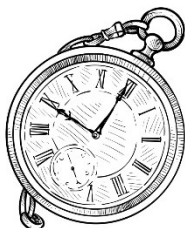
„Sem nesmíš. Nikdy. Tady můžou jen gorily,“ odsekl.

„Aha. Tak mi říkej opičko a ukaž mi to tady. Jsem jen zvědavá...“

„Jdi k šípku s opicí. Jednu jsme tady kdysi měli a nikdy víc! A vůbec, mazej odtud!“ vyštekla na mě a nenápadně vytřukal svůj kód.

61042... Mám to.

„Madam? Tady nemáte co dělat!“ zaječel na mě další mužský, o poznání hlubší hlas... Co s tím všichni měli?

Kapitola pátá

GISELLE

Z chráněných míst v sídle Cortada, sicilského kmotra, mě sprostě vyhodili. Proč si majetek a soukromí tolik hlídal?

Kruci! Musím se k informacím dostat jinak, vymyslet plán.

V pauze jsem si zašla na pokoj. Chtěla jsem Walterovi zavolat, ale nebyl tady vůbec signál. Dokonce ani nešifrované wifi. V celé obrovské residenci jsem ho za celý den nepotkala.

Není jiné cesty, musí se tam pokusit dostat on.

Mě by už podezřívali. Vzbudila jsem zbytečnou pozornost.

Dalšími marnými pokusy bych ze sebe udělala tak maximálně trubku na entou. Namalovala jsem mu přesný plánek a připsala kód i postup, co musel zajistit. Teď už jen Waltera najít. Pro jistotu jsem celý postup vyfotila a poslala. Třeba když bude někde signál, dojde mu zpráva.

Po návratu zpět do práce jsem se pokoušela spřátelit s kolegy. Každý zaměstnanec tady fungoval jak diskrétní zóna za plentou volební urny. Jel si po svém a jen poslouchal případné úkoly. Absolutní nezájem.

Podářilo se mi odchytit Tawi.

„Proč mi tady nefunguje mobil?“ zeptala jsem se jí tiše a hlavně nenápadně.

„Jsou zde rušičky. Volat můžeš jen přes teems.“

„To je kruci co? Zlatej teletext! Jeminkote, chtěla jsem dát zprávu jen mámě. Ať je v klidu,“ zkusila jsem přes city zjistit víc. „Není tady alespoň wifi připojení? Znáš mámy, bude vyšilovat.“

„Pokud si potřebuješ zavolat, tak v hlavní budově v horním patře je diskrétní místo se signálem, ale ať tě tam nikdo nevidí,“ odpověděla téměř obratem. „A přístup na wifi ti dají na recepci, všechno se tu hlídá. Ale u sebe telefon nenos, to tady neradi vidí!“

Jistě. Mohla bych si tady dělat usvědčující záznamy, že...

Očima jsem projížděla prostory, ale Waltera stejně nikde nezahlédla. Zpráva, co jsem mu poslala, se nedoručila. K šípku! Měl vlastně stejný problém... kdybych aspoň věděla, který pokoj mu přidělili.

„Slečno? Zavolejte mi kuchaře.“

„Nezlobte se,“ omlouvala jsem se podle fotek majiteli sídla a mému zaměstnavateli, „ale já nemám jeho telefonní číslo.“ Posbírala jsem ze

stolu skleničky a dělala se neviditelnou. Pak jsem si všimla, jak se pobaveně podíval na svoji ženu. „Já... Jsem tady první den,“ ustrašeně jsem vyjekla omluvu. Z toho chlapa šel strach. Byl dost namakaný, jistě velmi nebezpečný. Mafián. Pan Cortado měl rozepnutou světlou košili do půli těla a vyhrnuté rukávy, takže jsem viděla i jeho výrazné tetování po těle. Zatímco jeho o dost mladší žena působila docela něžně, i když přísně. Měla přes plavky hozené plážové šaty. Zahalená, průsvitná látka však kérky neschovala. Asi chtěla taky působit jako mafiánka. *Určitě je zlatokopka.* Proč by se dala dohromady s o tolik starším mužem? *Jiné vysvětlení není.*

To se ti to machruje, když sis vzala pracháče. Ten přísný pohled si nech od cesty. K tovární lince bych tě dala, nádhero.

Jenže ta žena vstala a přistoupila ke mně. Důkladně si mě prohlédla a mrkla mi na cedulku se jménem. „Drzost se tady nenosí, El. Kuchyně je támhle, tak se prosím projděte.“

Asi jsem se malinko začervenala a jen přikývla. „Dobře.“ Sklopila jsem oči a vydala se k nasměrovaným dveřím. Podivně mně z obou mrazilo a chtěla se kontaktu s nimi vyhybat co nejvíce. Však jsem měla jasný úkol.

Ale! Měla jsem štěstí! Zahlédla jsem Waltera.

„Pak si zkontroluj mobil,“ špitla jsem a jen mu nenápadně předala vzkaz do kapsy. S Tawi jsem šla dokončit dnešní pracovní rituál.

Tak jak tady, jsem si nemákla snad od školky...

DOMERICO

„Jak se daří, chlape?“ poplácal mě přátelsky Cortado na přivítanou. Bylo to už pár měsíců, co Veronica odjela pryč, ale rýpat jsem se v bolestných ranách nechtěl, takže tato diskuse se stala tabu. I když jsem pochopil, že by si oba rádi zavzpomínali.

„Pojd'me k věci. Mám tady ty materiály. Céline, jsi připravena?“

„Jistě, naše jedinečná šéfka Francouzské spojky hlásí nástup!“ uchechnul se pyšně. Odvedla kus práce. „Ale uznávám. Ty tvoje kšefty hodně pomohly Hassana vyšachovat.“

Při podání ruky jsme se políbili tváře na třikrát dle italských tradic. Ta holka jen zářila štěstím.

„Domerico, mám tě rád, ale ještě jednu pusu a vytáhnou si zbraň,“ zaskřípal zuby Cortado na naše milé přivítání.

Však jsme si k sobě cestu nejen k obchodnímu přátelství chvíli hledali, tak co bych si neužil, vole.

Automaticky jsem se postavil do vzdávající se pozice. Přešel s nimi do zimních zahrad, protože i já měl respekt z aligátora, kterého si Cortado vydržoval na lidské končetiny. Nebo k zastrašení. A obchody, které jsem přinesl, byly jen pro tři páry očí.

„Přinesl jsem specialitku...“ navnadil jsem oba a položil kožené desky na stůl. Všichni jsme si zvykli na diskrétnost. Pracovní věci i oni rozjížděli, až odešli uši služebnictva navíc. Taková jsou pravidla.

Pohoštění už nachystali a láhev měli otevírat pouze mužské ruce.

„Vydrž, taky tady něco máme,“ Céline radostně málem vypískla, když mávala papíry, které ale hned schovala pod noviny.

Aha, chápu.

Normálně to nedělám. Personál přehlížím, ale tentokrát jsem zvedl zrak na přicházející ženskou a nevěřil tomu, kdo mi podával mé oblíbené espresso.

„Olalá, německá Popelka?!“ vyslovil jsem dost nahlas a důrazně tak, aby mě slyšel i Cortado se Céline. Přece jen jsem právě konfrontoval jejich zaměstnankyni.

GISELLE

„Co prosím? Vodu?“ Zachovala jsem chladnou hlavu a sjížděla celou místnost svojí fotografickou pamětí. „Podržíte mi sklenici, ještě se zaučuji, prosím...“ dělala jsem hloupou, usmála se a rozjela trik se sklenicí. Díky iluzi a mému stejnokroji působila sklenice, že je ve vzduchu. Upřeně jsem se mu zahleděla do očí. Měl je úzce přivřené a doslova mě skenoval tak, že mu skoro nebyla vidět barva oční duhovky.

Německý přízvuk bych nezapřela, musela jsem působit klidně a přesvědčivě.

Céline a Cortado těkavě přeskakovali pohledem mezi mnou a Domicem.

„Už zase kouzlíš?“ odfrkl.

Ze strachu udělal krok dozadu. Snad abych po něm nestříkla nějakým jedem? Nebo jen ten kouzelnický prach. Škoda. Ten mi došel. Jenže do místnosti vstoupili dvě gorily a společně s Domicem se chytili zbraně.

Opakovaný vtíp není vtípem, magore. Ozbrojených zvířátek jsi mohl nebohou Popelku ušetřit. Idiot.

„Vážně nevím, o co jde. Malinko praštěnej?“ Ukázala jsem prstem na hlavu a nápadně zakroužila. Pohár jsem dolila soustředěně po okraj a pohledem neuhýbala. Pak jsem sklenici nasměrovala k němu. „Trošku osvěžení? Mozkové buňky potřebují kyslík...“ dobírala jsem si ho.

„O co jde, Domerico?“

„Tato mladá dáma, s velikostí nohy číslo čtyři...“

„Ale no tak, je neslušné prozrazovat intimní informace,“ skočila jsem mu do řeči, jenže on zvýšil hlas.

„Se vloupala na můj pozemek. Měla smůlu. Mojí mazlíci ji zastavili!“ razantním hlasem na mě vytasil zbraň.

„Myslíš své tygry? Z těch mám respekt i já,“ dotázal se Cortado a Domerico němě kývnul.

„Že se nestydíš. Proti ženě? Jsem neozbrojena!“ hrdě jsem odsekla a ukázala na mé tělo i prázdné kapsy. Se zbraní bych neprošla ani přes vchodové brány. Hlídale tady své pány víc než amerického prezidenta. Jako ano, bylo zde co ukrást a s Walterovou pomocí bych vymyslela, jak vniknout do těchto prostor. Ale doposud jsem netušila, jak odpojit kamery, zrušit zabezpečení a hlavně, jak se pak dostat ven. Nerada uznávám porážku, ale nyní patřilo sídlo Minea mezi nedobytné pevnosti.

„Na-nastoupila tu-tu včera. Ujišťuji vás, že měla papíry naprosto v po-pořádku!“ zakoktal se za mými zády manažer, který přiběhl do místnosti. Zřejmě byl již zalarmován hlídkou.

Gorily mě prohmataly, jestli vážně něco neschovávám.

„Dave, doneste osobní věci tady slečny. My si ještě promluvíme,“ rázně zakročil Cortado.

A do prkýnka, průser...

Domerico složil zbraň.

„Nechte mi ji. Tu Němku si rád vychutnám! Mám pár mučících nástrojů, které jsem ještě nevyzkoušel,“ odsekl Domerico.

To se ještě uvidí, kdo koho si vychutná.

„Neříkej mi Němko, urážíš mě! Jsem prostě obětí migrace. Táta se o pár kilometrů sekl. A máma...“ vzdechla jsem a prohodila očima.

„S tebou ale bude zábava,“ přidala se do rozhovoru ta mladá zlatokopka od Cortada a něco dala Domericovi.

„Hele, nechte mě pracovat. Víte, jak si vážím toho, že jsem tento kšeft dostala?“ Otočila jsem emoce o sto osmdesát stupňů.

„Ei? To asi nebude tvé pravé jméno, vid’?“ Koukal Domerico na moji cedulku se jménem.

„Neumíš se seznámit se ženou jako chlap?“ Dráždila jsem svým jednáním Domerica.

„Ach. Už vím. Ty jsi mi tehdy říkala něco o tom, že se ti líbím, vid’?“ Udělal krok mým směrem. Chytil mě za pravačku a něco kovového mi připnul na zápěstí. „To, abys nechtěla utéct.“

A druhý konec si připnul na své pravé zápěstí.

Sakra! Pouta? Gis, myslí.

„Tak to jsi na omylu,“ zašeptala jsem a podívala se na želízka. Myslela jen na útek. Popadl mě vztek a nenapadlo mě nic jiného než zajčet: „Já tě asi nenávidím!“ našťavaně jsem zvedla oči do těch jeho. Navíc... Jaký kretén by dával pouta na stejnou ruku?

„Tak nenávidíš? Něco jsem ti právě podělal, co?“ uchechtнул se Domerico, jeho výraz hovořil za vše.

Uhádl... Bože, to bude průser.

„Odvalu má, o tom žádná.“ Cortado se právě začal bavit. Pohodlně se usadil do křesla, nohu si hodil přes nohu a tu svoji nádheru si přitáhl na klín.

„Tak kdopak tě poslal, Popelko?“ osočil mě a zaútočil Domerico.

„Kdo by mě posílal? Prostě potřebuji vydělávat. Složenky. Hypotéka. Vibrátory... všechno něco stojí,“ pyšně jsem mu střelila do obličejů. Cortado se s Céline se hlasitě zasmáli. „A vy sklapněte. Já se prostě blbě narodila. Špatně vybrala cestu a narážela na debily, jako tady ten hezounek. Ale!“ Zvedla jsem pravačku a zacinkaly mi pouta, Domerico mě nenechal dát ruku výš. „Bojuji s tím.“

Na skleněné dveře kdosi zaklepal.

„Tady jsou její věci. Už mizím,“ stáhnul se doslova se staženou zadnicí a opatrným výrazem Dave, jak jsem se teprve tady dozvěděla jeho křestní jméno. Manažer, který nás přijímal.

Jenže já se potřebovala dostat z pout. Jen jsem měla příliš mnoho diváků a Domerico si mě pořád měřil pohledem.

„Co má v kabelce?“ heknul na Cortada, který se mi v ní začal přehrabovat.

Kéž bych uměla být doopravdy neviditelná...

„Jen čtyři věci koukám. Mobil, ten je vypnutý. Tenisák. Peněženka a bordel.“ Hrabal se mi v osobních věcech. A pak našel moji občanku.

„Čtyři věci? Ty jsi vůl,“ zasmál se Domerico.

„Tak my ženy nosíme v kabelce všechno. Chceme jen jméno, víc je neslušný šmátrat. I když ten tenisák mě zajímá. Domácí zvířátko?“ Pousmála se Céline. Snažila se být asi milá. Krev ve mně vařila.

Hodný polda, zlý polda? Jaká pravidla tady jsou? Milej mafouš – drsný padouch?

„Giselle Yeldan?“ Cortado pozvedl obočí. „To není německé příjmení,“ zamyslel se a doslova zíral jak magor.

„Vždyť říkám, že jsem oběť normalizace,“ odsekla jsem a nenápadně si levou rukou z vlasů stáhla pinetku.

„Na cedulce máš El. Takže co jsi zač a kdo tě poslal?“ konfrontovala mě napřímo Céline. *Zajímavý, jaký tady má postavení. Na to, že je jenom manželka mafiánského šéfa.*

„To je zkráceně. Giselle. El. Chápeš?“

„Podle mého názoru tady musí mít ještě komplice. Sice u mě byla tehdy sama, ale mohla být jen na obhlídce. A jestli je zlodějka...“ přemýšlel nahlas Domerico.

„Hele, názory jsou jako orgasmus. Ten můj...“ ukázala jsem prstem na sebe. „Je pro mě důležitý, ale ten tvůj!“ Natáhla jsem spoutanou pravačkou. Účelově. Abych se dostala k zámku a dořekla myšlenku: „Je mi ukradený!“

Asi jsem ho ještě víc vykolejila, ale pouta povolili. Teď jen využít situace.

„Třeba by se nám mohla hodit. Kdyby začala mluvit. Evidentně má šikovné prsty,“ zastávala se mě Céline.

Žena k ženě, dobrý.

„Jen je malinko nemotorná. Dvakrát se nechat načapat,“ rýpnul si do mě Domerico.

A dost! Vařila se mi krev v žilách.

„Já tě vážně nenávidím!“ Plivla jsem mu do obličeje a vyklouzla z pout. „Nic jsem vám tady neukradla!“ vážně jsem se vytočila. Zvedla jsem obličej ke Cortadovi a protřela jsem si zápěstí.

„Zatím jsi nic neukradla,“ hustil do mě dál Domerico. Ještě mu nedošlo, že jsem dávno volná.

„Ani tobě jsem nic neukradla. Naopak. Zůstala ti moje oblíbená bota. Jo. Byla chyba se k vám dostat. Končím!“ vztekla jsem zvedla

hlas a udělala krok ke své kabelce. Pak jsem ji vyrvala Cortadovi z ruky. „A do osobních věcí vám fakt nic není!“

Všichni najednou zírali na moji reakci a že nejsem spoutaná.

„Mladá dámo, dostala jste se z pout bez klíče? Můj dobrý přítel vás načapal na svém pozemku. My chceme vysvětlení, nebo ukážeme naši sílu,“ varoval.

„Pracovala jsem na večírku V ZAHRADÁCH. Ani jste si mě ne všimli. Nikdo z vás. Myslela jsem, že...“ koukla jsem při tom na Domerica. „Byl špatný nápad snažit se seznámit. A teď už nestojím ani o práci tady. Jdu pryč!“ zapištěla jsem, div jsem slzy v očích neměla a couvala z místnosti.

Herecký výkon na jedničku. Navíc, s překvápem v kapse...

„Tak počkejte, slečno!“ Přiběhla za mnou Céline. „Tady máte týdenní mzdu.“ Vytáhla ruličku bankovek a dala mi je do dlaní.

Jako vážně? Ona?

Prohodila jsem bankovky s kouzelnickými, které jsem měla ukryté v horní části kabelky. „Víte co? Nechte si je!“

Jenže kouzelnický peníze mají tu výhodu, že rychle vzplanou, když je správně nastavím.

Hodila jsem bankovky do vzduchu a každá se rozhořela. Pak jsem jednu bankovku chytila. Promnula jsem ji v ruce a přišla k Domericovi. Měl krátký rukáv, tak jsem mu stáhla ruku k sobě a na zápěstí, kde mu cinkaly ještě pouta, jsem mu z uhlíku namalovala sprostý obrázek pánského přirození. Aby věděl, co si o něm myslím.

„Těšilo mě!“ Pak jsem se otočila a vyběhla z domu.

S klíčkem od Domericova vozu.

Ten symbol se k němu prostě hodil.

Já, obyčejná holka, všechny převezla.

„Slečno?“ pokusil se mě zastavit muž z ochranky.

„Odcházím!“ odsekla jsem. Kouknul za mě a asi mu přikývli, protože mě nechal odejít.

Já na parkovišti rychle nasedla do temně modrého Bugatti, který jsem chtěla už dávno šlohnout a sešlápla plyn.

„Hej!!“ Jen jsem zaslechla Domerica, který sprostě nadával, když mu došlo, že je právě okradeným a za totálního vola. „Já tě taky nenávidím!“

Já tebe víc, debile! Zkazil jsi mi celou akci.

DOMERICO

„Modrá je dobrá...“ vyslovil nahlas Cortado.

„Ahá, už se učíš miláčku,“ přitulila se Céline s úsměvem ke svému manželovi a začala ho pořádně oblizovat.

„Můžete zklidnit hormon? Ta mrcha mně právě okradla! Jó – MODRÉ fáro a vy ji necháte klidně odjet? A–a ještě mi ta kráva prstem namalovala čůr...“ nedořekl jsem a kouknul na ruku. *Čmáranice je pryč? Co to, do háje, je?*

„Mě se ta holka líbí,“ prozřetelně si do mě rýpla Céline.

„Líbí? Líbí? Vždyť je to živelná pohroma!“ protestoval jsem, krve by se mě nedořezal.

„Hele, kámo, vyslechni si Céline...“

„Ne! Už to tady jednou bylo, pamatujete? Nejdřív zavolejte ochranku, ať ji nepustí z areálu. Kruci!“ teď už jsem řval.

„Nejančí a vydrž, Domi.“ Zarazil mě Cortado. Působil až podezřele klidně. „Poslechni si rozbor od Céline a necháme se překvapit. Nebo myslíš, že s takovým fárem se někde ztratí? Zvlášť, když víme, kdo je?“

„Řekla jsem, že se mi líbí. Proč? Protože vidím lidi jinak. Ta holka má sice roztrhanou auru, to znamená, že má jisté neduhy, ale převládá u ní modrá až indigová barva. Ta symbolizuje sílu, řád, odevzdanost ale i touhy po poznání. Ano, bude náladová, ale i activá a intuitivní, s nějakým darem. Možná spiritualitou, což jsme ostatně poznali i z její reakce. Ale na to hlavní si počkej!“ Pozvedla důležitě prst. „Aura má i složku náladovou. Stálá aura poukazuje na stádium, ve kterém se dotyčná osoba nachází, na jeho zdravotní stav, duchovní vyspělost a podobně. Náladová složka dává najevo momentální rozpoložení dotyčného, které se týká nejbližších dní a tu má v odstínu smaragdové zeleně. Takový lidé prostě pomáhají ostatním, její pohnutky jsou silné. Možná ji jen někdo zneužívá ve svůj prospěch díky talentu, který ukrývá. Snad si ani neuvědomuje, že je manipulována,“ dokončila rozbor, o který jsem nestál.

Takovým sračkám mám jako věřit? Je to sprostá zlodějka.

V tom pípla Cortadovi vysílačka. Ten se jen pousmál.

GISELLE

Přijela jsem k bráně. Vypnula motor a popadla klíček.

„Dík za odvoz. Klíček hod'te tomu podivnému hezounkovi. A že mě těšilo!“ Podlezla jsem závoru a klíč mrskla po chlápkovvi s vysílačkou.

Nejsem pitomá. Znali moji identitu. S ukradenou károu bych se daleko nedostala... a Walter má teď šanci akci dokončit.

Vyběhla jsem k silnici a chytila si stopa. Asi třetí auto mi zastavilo.

„Ciao, vezmete mě do města, per favore?“ poprosila jsem řidiče.

„Jedu do Palerma, stačí?“

„Výborně,“ zazubila jsem se a přisedla do postaršího vozu.

„Můžu vás pak pozvat na drink, slečno? Jsem Eros,“ představil se nadšený italský řidič.

„Erosi, jsem Giselle. Narovinu. Taky se mi líbíš, ale tam dole... Víš, se mnou nic nebude. Vadí ti to? Bejvalej byl prostě kretén. Antibiotika musím ještě dojíst,“ roztomile jsem na něj zamrkala tak, že šlápl na pedál a celou cestu už nic nezkusil. Ani nepípl.

Jo, pohlavních nemocí se bojí každý. I božský Eros byl z toho vymletý jak písek na Jadranu.

DOMERICO

„Přesně jak jsme čekali. Auto máš u brány. I s klíčkem. Sama ho odevzdala,“ informoval mě Cortado.

„Co? Co je to za ženskou?“ zarazil jsem se.

„Nevíme, ale zjistíme o ní všechno. Velikost nohy už známe,“ culila se Céline a evidentně se bavila na můj účet.

„Co všechno ještě přečteš z lidí? Z těch, jak to podáváš, energií? Asi se tě začínám bát, mafiánko!“

„Ty jsi o mně pochyboval, jo?“ uchechtla se Céline a Cortado si ji zase přitáhl k sobě.

„Vždyť vydrbala i s Hassanem a prokázala, že má na to být šéfkou mafie. Tak proč pochybovat o nejmladší bossce?!“ Majetnický ji Cortado přede mnou políbil. „A co je zač slečna Giselle, to si ještě zjistíme...“

„Ale ty bys přišť mohl být moudřejší chlape. Děláš jednu chybu za druhou...“ ještě si do mě Céline rýpla.

Chybu? Jak to myslela? Ale co, nezajímá mě. Stejně ji začínám dost nenávidět. Ještě nikdo nikdy mě tak nevytácel. Německá Popelka

jedna. Plochá! Asi tu její botu hodím žralokům. Tím ji trošku potrestám. Dostanou na ni stopu a pak ji sežerou.

GISELLE

Když jsem se nechala vysadit, konečně jsem zavolala Marsovi. Měl jméno jako řecký bůh války a někdy na mě tak dokonce působil.

„Ano, mazlíku?“ telefon vzal po prvním vytočení.

„Odhalili mě. Musela jsem zmizet. Ale Walter má ode mě plánek i kód bezpečnostního technika. Musí akci dokončit sám.“

„Ale ne, Walter je blbec!“

„Já vím. Ale má to tak dokonale nachystaný. Věřím mu, že nic neposere, prostě musí. Kdy tě uvidím?“

Pro každého chlapa jsem uměla být nedobytnou, ale pro Marse ne. S ním jsem byla jak krotká laň. Takovou na mě měl moc. Nešlo o lásku. *Je prostě můj živočišný hřích.*

„Co ve středu, přijď za mnou do Pekla po zavíračce,“ nalákal mě. „Ale varuji tě. Za zmařenou akci tě brutálně potrestám, Giselle!“

Jen při té větě mi zvlhly kalhotky.

„Fajn. Otočím se i doma. Už jsem se tam dlouho neobjevila,“ domluvila jsem se s mužem, který mě sexuálně pobláznil.

Zablokovala jsem si letenku domů. Aspoň na dva dny vidět mámu s Eliashem. Těšila jsem se. Moc.

Kapitola šestá

GISELLE

Přistála jsem ve Frankfurtu na letišti a vydala se rovnou k taxi. Těšila jsem se domů, i když strach z utkané pavučiny lži mi stahoval žaludek. V Duty free jsem nakoupila pár nezbytných dárečků, hlavně pro Eliashe.

Vypnula jsem si na mobilu letecký režim a hned mi naskočilo několik zpráv.

Jen od Waltera třináct zmeškaných hovorů a zpráva, že mám okamžitě volat.

Krucí, dej mi svátek.

Jenže v ruce se mi rozvibroval telefon. Protočila jsem otráveně očima a ověřila si, že řidič taxi nebude rozumět. Naštěstí italsky nemluvil.

„Pronto?“

„Kde jsi, Gis?“ křičel do telefonu Walter.

„V Německu. Na prázdninách,“ odsekla jsem. „Dokončil jsi úkol?“

„No právě že ne. Neměl jsem nikde signál.“

Bože chraň. To se nemohl zeptat jako já? Líná huba, holé neštěstí... A do kapsy se samozřejmě nepodíval, že?

„Teď mi voláš. Tak mazej do práce. Já jsem v čudu. Odhalena! Nechci žádné chyby.“

„Už tam nejsem, Gis. Po tvém odchodu nám všem měnili přístupy. I když Tawi říkala, že kódy se mění jednou týdně. Navíc, když jsem zjistil, že jsi utekla, nemohl jsem tam zůstat.“

„Cože jsi? Do háje, Waltře, spoléhala jsem na tebe!“ Chytila jsem si dlaní čelo. *Mars bude přílišně zuřit.*

„No bez tebe jsem se na...“ podezřele ztichl.

„Co, Waltře? Jsi přece ve svém oboru profik!“ Pro jistotu jsem volila nenápadnou skladbu slov a nemluvila sprostě.

„Vždyť víš, že jsem tam byl kvůli tobě, Gis,“ vymlouval se a div nezačal do telefonu škemrat. Tak na tyto výlevy jsem fakt neměla. *Je snad ožralý?*

„Hele, dej mi volno. Ve středu se uvidím s Marsem a pak se domluvíme co a jak dál. Nazdar!“ típla jsem hovor uprostřed věty.

Tak tento průser si vyžere sám...

Taxikář zastavil před naší bytovkou. Hodila jsem mu bankovky se slušným tringeltem, za což mi pomohl s obřím plyšákem i bednou až ke vchodu.

„Mamí! Už mě dneska i zítra vážně štveš!“ křičel Eliash, když jsem zrovna vstoupila domů. „Gis!“ vyjel ze sebe a skočil mi do náruče tak, že mi všechny dárky spadly.

Upusinkovala jsem ho a on mě...

„Co tady děláš, Giselle?“ Podívala se na mě máma s káravým tónem v hlase.

„Udělala jsem si na dva dny volno. Musela jsem vás vidět.“

„Aha. Příleži vodu do omáčky,“ pronesla upjatě a odešla do kuchyně, zatímco jsem mačkala Eliashe v náruči.

„Co Email, ještě žije?“ vyzvíдалa jsem na Eliashovýho jediného mazlíka, kterého máma dovolila. Šneka domácího, který ho přestal bavit snad minutu před tím, než ho poznal. I tak jsme tehdy s mámou věřily, že se do Emailu zamiluje. Jenže než ten za Eliashem došel...

„Asi jó. Někde se tu plazí. Co jsi mi přivezla?“ Těm jeho kukadlům jsem neuměla odolat.

„Plazí? Ty jsi takový bordelář na domácího mazlíčka? No to nevím, jestli ti ty hračky, plyšáka, sušenky a čokoládky dám.“ Přísně jsem se na něj podívala, ale nešlo odolat. Vyhrál! „Ale sladkosti máš na příděl, jasný?!“ Prstem jsem na něj udělala TYTYTY, že musel poslouchat mámu.

„To je tak SUPÉR, že tady jsi Giselle. Mamí, můžu spinkat s Gis?“ křičel přes chodbu, div mi nepraskl bubínek.

„Jojo,“ odsekla zkráceně máma. Pořád se na mě zlobila.

„To je úplně bezva, budu si hrát na hodného kluka. A mami, víš, proč mám Gis tak rád?“ přehraboval se v dárečkách a bylo ho slyšet všude. „Protože mi vždycky zaváže uzel na punčoškách a já pak nemůžu chodit,“ rozesmál nás všechny.

On je prostě boží.

„Tak se díváme, co jsi dostal.“

„Zase auto?! A plyšák?“ radoval se a šel po sladkým. „Víš co, já se s tebou rozdělím a nechám ti půlku sušenky.“ Otevřel balíček nadšeně a vzal poctivě jen jeden mls.

„Jsi hodný zlatíčko, tak mi ji polož na stůl a já si ji sním ke kafičku.“ Dala jsem mu pusu a vydala se za mámou se staženým žaludkem.

„Nádherně to tady voní,“ pochválila jsem jí večeri. „Domovem,“ dodala jsem a snažila se jí zlepšit náladu.